

تحلیلی بر قواعد حاکم بر سازش در دعاوی تجاری بین المللی

محمد قاسم الوانچی^۱، موسی ظهراپی کیش^۲، حمید رضا رستمی^۳

^۱ دانشجوی دکتری، گروه حقوق خصوصی، واحد یاسوج - دانشگاه آزاد اسلامی، یاسوج - ایران

^۲ دانشجوی دکتری، گروه حقوق خصوصی، واحد یاسوج - دانشگاه آزاد اسلامی، یاسوج - ایران

^۳ استادیار، گروه حقوق، واحد یاسوج، دانشگاه آزاد اسلامی، یاسوج - ایران

چکیده

به طور کلی سازش در سازمان های بین المللی از ارزش و اهمیت بالایی برخوردار است قدر مسلم آن است سازمان ملل متحد و سازمان حقو بشر در راستای حقوق تجارت بین الملل به دنبال روابط صلح آمیز مبنی بر سازش در سطح جهانی هستند. =بروز اختلاف در روابط تجاری بین المللی امری غیرعادی تلقی نمی شود. ازاین رو باید برای حل و فصل اختلافات، پیش از مراجعه به راه حل هایی که با مشکل روبروست، «روش های جایگزین حل و فصل اختلاف» همچون «سازش» مورد توجه قرار گیرد. در همین راستا «قانون نمونه سازش تجاری بین المللی» در سال ۲۰۰۲ به تصویب «آنسیترال» رسید. از دگر سو، در حقوق ایران نیز، نهادی به نام «سازش» وجود دارد که وظیفه ی حل و فصل اختلاف میان طرفین منازعه را بر عهده دارد. حال سؤالی که در این خصوص پدید می آید آن است که: «مقررات مربوط به سازش در حقوق تجارت بین الملل تا چه میزان با مقررات مربوط به سازش در حقوق ایران منطبق است؟» با توجه به آنچه که در این پژوهش به آن پرداخته شد باید گفت که نهاد سازش در حقوق ایران و حقوق تجارت بین الملل تا حدود زیادی باهم منطبق هستند و تنها تفاوت شکلی آن را می توان در لزوم وجود سازشگر در حقوق تجارت بین الملل دانست.

واژه های کلیدی: قواعد حاکم، سازش، دعاوی تجاری، حقوق بین الملل

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۶، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۹، صفحات ۳۳-۵۲